

Ο ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

ΓΕΛ ΜΟΙΡΩΝ
Σχ. Έτος : 2013-2014
Επιβλέπων Καθηγητής:
Παναγιωτόπουλος
Στέφανος

Ομάδα :
Μαλλιαράκης Κων/νος
Πηρουνάκη Στέλλα
Σκορδαλάκη Αμαλία
Σταματάκης Νίκος
Σφηνιαδάκης Στέλιος
Τσαγκαράκης Μιχάλης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στην ερευνητική αυτή εργασία κληθήκαμε να ερευνήσουμε για το μοναχισμό στην Κρήτη ή γενικότερα για τη χριστιανική ζωή του τόπου μας. Εμείς αρχικά συγκεντρώσαμε πληροφορίες για αγίους του τόπου μας (βλέπε Άγιος Ανδρέας Κρήτης, Άγιος Μοναχός Γεννάδιος, Άγιος Μύρωνας Κρήτης, Όσιος Νίκων ο Μετανοείτε) και έτσι τους γνωρίσαμε μέσα από την πνευματικότητα και τη φήμη που άφησαν. Μάθαμε πράγματα από τη ζωή τους έτσι και σίγουρα ενίσχυσαν την πίστη μας.

Έπειτα ψάξαμε για γεγονότα και ιστορίες ναών ή ακόμα και θαύματα που συνέβησαν στο παρελθόν (βλέπε Ναός Αγίας Παρασκευής, Ναός Αγίου Φανουρίου) και εμείς καταφέραμε, καταγράφοντάς τα να μεταφέρουμε τη συλλογική - ιστορική - πολιτισμική μνήμη στους νεότερους, επίσης να ανακαλύψουμε πράγματα για τον τόπο μας, να τα γνωστοποιήσουμε και να μάθουμε μέσα από αυτά.

Ακόμα πήραμε συνέντευξη από ένα μοναχό του Αγίου Όρους με σκοπό να μάθουμε για τη μοναχική ζωή, τη ζωή μέσα σε κανόνες μοναστηριού, τη συμβίωση και τέλος για να ζητήσουμε κάποια συμβουλή για το σύγχρονο λαϊκό που έχει απομακρυνθεί από την εκκλησία. Ο μοναχός, με χαρά και σύνεση μας μίλησε , λέγοντάς μας πράγματα που μας συγκίνησαν και ίσως βελτίωσαν την πνευματικότητα και έτσι τη ζωή μας (βλέπε Συνέντευξη για τη μοναχική ζωή).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΡΗΤΗΣ	σελ. 4 - 5
Ο ΑΓΙΟΣ ΜΥΡΩΝΑΣ ΚΡΗΤΗΣ	σελ. 6 - 7
Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΩΝ Ο ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ	σελ. 8 - 9
Ο ΑΓΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ	σελ. 10 - 11
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΖΩΗ	σελ. 12 - 14
ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΑΜΠΕΛΟΥΖΟΥ	σελ. 15
ΑΓΙΟΣ ΦΑΝΟΥΡΙΟΣ ΒΟΡΙΖΩΝ	σελ. 16
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΠΗΓΕΣ	σελ. 17

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ο Άγιος Ανδρέας γεννήθηκε περίπου το 660 μ.Χ. στη Δαμασκό της Συρίας. Προέρχονταν από μια ευσεβή οικογένεια. Ο ίδιος μέχρι τα επτά του χρόνια αδυνατούσε να μιλήσει και έτσι οι γονείς του, Γεώργιος και Γρηγορία στην ηλικία των επτά, όταν κοινώνησαν το παιδί τους, αυτό μίλησε. Είχε θεραπευτεί ύστερα από πολλή προσευχή. Στη Δαμασκό διδάχτηκε τα πρώτα γράμματα όμως λόγω της μεγάλης του αγάπης για το Χριστό αποφασίζει να αφιερωθεί στον Ιερό Ναό Αναστάσεως στα Ιεροσόλυμα με την θερμή συγκατάβαση των γονιών του.

Νεότατος έφυγε στην Ιερουσαλήμ. Εκεί γίνεται μοναχός και εκτελεί χρέη νοταρίου(υπογραφέα, γραμματέα) του Πατριάρχη. Ο Άγιος καλλιεργείται βαθύτατα και αποκτά την ονομασία 'Ιεροσολυμήτης' που τον συνοδεύει σ' όλη τη ζωή του. Από τα Ιεροσόλυμα γύρω στο 685 μ.Χ. ο Άγιος Ανδρέας μεταβαίνει στην Κωνσταντινούπολη μαζί με άλλους ιερείς για να λάβει μέρος στην ΣΤ' Οικουμενική Σύνοδο επειδή αυτός ήταν τόσο καλλιεργημένος στα δόγματα της πίστεως και είχε την δύναμιν του λόγου και την χάριν του αγίου Πνεύματος.

Μετά τη Σύνοδο ο Άγιος αποφασίζει να παραμείνει στην Κωνσταντινούπολη και να συνεχίσει να υπηρετεί εκεί την Εκκλησία. Ο ίδιος αργότερα διακρίνεται για την αφοσιωσή του, την ασκητική του ζωή και λίγο αργότερα χειροτονείται διάκονος και αναλαμβάνει την φροντίδα δύο φιλανθρωπικών ιδρυμάτων από όπου φάνηκε για ακόμη μια φορά η αγάπη του για το συνάνθρωπο και οι ικανότητες του. Μετά από 20 χρόνια παραμονής στην Πόλη η φήμη του Αγίου εξαπλώνεται. Γι αυτό γύρω στο 710 μ.Χ. εκλέγεται Επίσκοπος Κρήτης και ο ίδιος μεταβαίνει στην Επαρχία όπου γνωρίζει μεγάλη αναγνώριση από τους Κρητικούς.

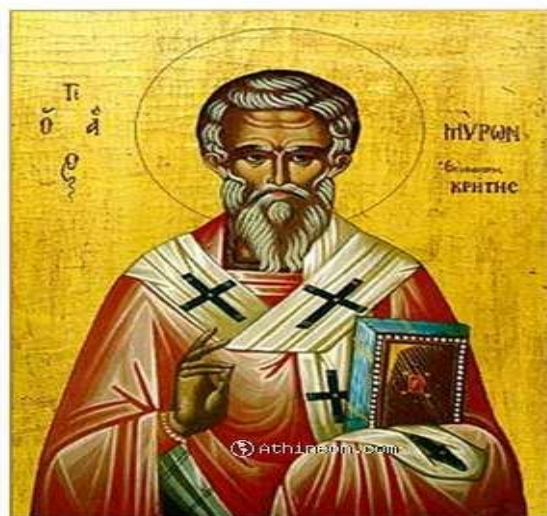
Ο Άγιος Ανδρέας άρχισε το έργο του, με τόση αγάπη, με τόσο ζήλο, με τόση επιμέλεια και αφοσιώνεται στην πρόοδο και τη σωτηρία του ποιμνίου του δείχνοντας το μεγαλείο της ψυχής και της αρετής του. Το ενδιαφέρον του αρχικά στράφηκε προς τον ιερό κλήρο. Ο Ίδιος γνώριζε καλά τις ευθύνες που είχαν όλοι αυτοί που διαπνέονταν από το Άγιο Πνεύμα. Προσπάθησε λοιπόν να υποδείξει με αγάπη πατρική, πώς πρέπει να είναι οι ιερείς, πως να πλησιάζουν τον Θεό, αλλά και πως να φωτίζουν και τους άλλους διά να συμφιλιώνονται με

τον Θεό. Έπειτα ο Άγιος βοήθησε και ενίσχυσε έτσι το μοναχικό βίο. Σειρά είχαν οι κοσμικοί. Ο Άγιος Ανδρέας ήθελε να προστατέψει και να στηρίξει το λαό του, διδάσκοντας και παροτρύνοντας αυτούς να προσπαθούν να πλησιάσουν τον Θεό και να μη δεσμεύονται στα κοσμικά και σαρκικά. Να καταφρονούν τις κοσμικές απολαύσεις και να αγωνίζονται για την εκτέλεση των εντολών του Θεού και την σωτηρία της ψυχής των. Έκτισε ναούς, ξενώνες, πτωχοκομεία και άλλα ιδρύματα, ενώ συγχρόνως δίδασκε, κατηχούσε, στήριζε με το λόγο του και το άγιο παράδειγμά του τους πιστούς.

Ο Άγιος Ανδρέας επίσης ήταν σπουδαίος εκκλησιαστικός ρήτορας και ποιητής. Όσον αφορά τη ρητορική, έχουν διασωθεί υπέροχες ομιλίες τόσο και εγκώμια Αγίων. Η ποίηση του Αγίου Ανδρέα όμως είναι αυτή που ξεχώρισε. Η καλή γνώση της γλώσσας αλλά και η ρητορική τέχνη έκαναν το λόγο του ζωντανό και γοργό. Συνέθεσε δε, σύμφωνα με την μουσική τέχνη, πολλούς κανόνες και τροπάρια, με τα όποια όχι μόνον λαμπρύνει τις γιορτές και παρακινεί τους Χριστιανούς σε πνευματική χαρά και αγαλλίαση, αλλά προξενεί κατάνυξη και κάνει αυτούς που τους ψάλλουν και διαβάζουν, να χύνουν δάκρυα. Έκτος από όλα αυτά συνέθεσε και τον Μεγάλο Κανόνα, που ψάλλετε την Τετάρτη και Πέμπτη της 5ης εβδομάδος των Νηστειών.

Ο Άγιος Ανδρέας εκοιμήθη περίπου το 740 μ.Χ. Στο ταξίδι του γυρισμού από την Κωνσταντινούπολη στην Κρήτη ο Άγιος πέθανε στην Ερεσό της Λέσβου όπου και ενταφιάστηκε. Η μνήμη του λαμπρού αυτού Αγίου τιμάται στις 4 Ιουλίου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΥΡΩΝΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

Η Ραύκος υπήρξε η πατρίδα του Αγίου Μύρωνα και προς τιμή του στη συνέχεια πήρε το όνομα του. Η γέννηση του Αγίου τοποθετείται περί το 250 μΧ, στα χρόνια του αυτοκράτορα Δεκίου και η κοίμησή του περί το 350 μΧ. Ανήλθε στον επισκοπικό θρόνο της Γορτύνης περί το 320-330 μΧ.

Ωστόσο εδώ η παράδοση διχάζεται. Δηλαδή, έχει γεννηθεί ζήτημα, αν υπήρξε επίσκοπος Γορτύνης, δηλαδή πρόεδρος Κρήτης ή ήταν απλώς Επίσκοπος Κνωσού. Κι αυτό γιατί τα παλαιότερα κείμενα που τον φέρουν ως επίσκοπο (Γορτύνης) Κρήτης, ενώ τα νεότερα ως επίσκοπο Κνωσού. Χωρίς αμφιβολία πρέπει να δεχτούμε τη μαρτυρία του αρχαιότερου βίου του, ενός σχετικά αξιόπιστου κειμένου του 10ου αιώνα ή των αρχών του 11ου αιώνα, που τον φέρει ως «πρόεδρον Κρήτης», δηλαδή επίσκοπο (Γορτύνης) Κρήτης. Σε ότι αφορά δε τη νεότερη αγιολογική παράδοση που τον φέρει ως επίσκοπο Κνωσού, αυτή φαίνεται να οφείλεται στη μεταφορά της παλαιάς επισκοπής Κνωσού στη πόλη Ραύκο, δηλαδή στον Άγιο Μύρωνα κατά τη δεύτερη βυζαντινή περίοδο στο νησί.

Ο Άγιος γεννήθηκε από γονείς ευγενείς και ευσεβείς. Η γέννηση και η ανατροφή του συνέπεσε με τα δύσκολα χρόνια των διωγμών του Δεκίου, γι' αυτό άλλωστε και οι γονείς του προσπάθησαν με μεγάλη επιμέλεια να τον αναθρέψουν σωστά και να τον προφυλάξουν από τις αμαρτωλές επιδράσεις τις ειδωλολατρίας της εποχής εκείνης.

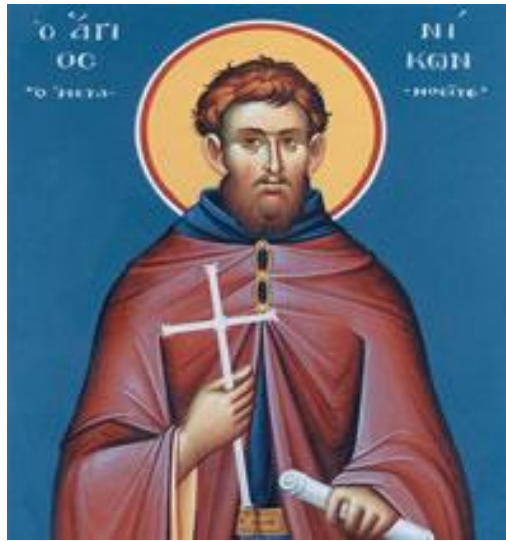
Ήδη από την παιδική του ηλικία ήταν εμφανής η μελλοντική εξέλιξη του στους κόλπους της εκκλησίας. Από παιδί φάνηκε ο φιλανθρωπικός χαρακτήρας του καθώς και οι θαυματουργές ικανότητες του, γεγονός που αποδεικνύεται από τα πάμπολλα θαύματα που έκανε.

Όταν ο Μύρων μεγάλωσε εξασκούσε το επάγγελμα του γεωργού. Και σ αυτήν τη φάση της ζωής του εξακολούθησε να βοηθάει όλους τους ανθρώπους με όποιον τρόπο μπορούσε. Χόρταινε τους πεινασμένους, έντυνε τους γυμνούς, φρόντιζε τις χήρες και τα ορφανά, υποδεχόταν τους ξένους και γενικά προσέφερε κάθε είδους βοήθεια στους αναξιοπαθούντες.

Όταν έφτασε σε ηλικία γάμου ο Μύρων, παντρεύτηκε με μια γυναίκα ευσεβή και πιστή. Γρήγορα όμως η σύζυγος του πέθανε και εκείνος, αφιερώθηκε απερίσπαστος στο Θεό. Μελετούσε καθημερινά τα ιερά κείμενα ,νήστευε και προσευχόταν ενώ παράλληλα συνέχιζε το φιλανθρωπικό του έργο. Επειδή έγινε γνώστη η αρετή του, χειροθετήθηκε πρώτα Αναγνώστης και στη συνέχεια χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος. Η φήμη του γρήγορα απλώθηκε παντού γι' αυτό και όταν πέθανε ο επίσκοπος Κρήτης όλοι, κλήρος, άρχοντες και λαός στράφηκαν σ' αυτόν και τον παρακάλεσαν να αναλάβει τη διαποίμανση των ψυχών τους. Έτσι ο Μύρων χειροτονήθηκε Επίσκοπος Κρήτης και με αυτό το αξίωμα πλέον συνέχισε τη θαυματουργή δράση του και το φιλανθρωπικό έργο του.

Ο Άγιος έζησε μέχρι τα βαθιά γεράματα. Υπολογίζεται ότι κοιμήθηκε περίπου εκατό ετών έχοντας αφήσει πίσω ένα τεράστιο ποιμαντικό και χριστιανικό έργο και προετοιμάζοντας παράλληλα το δρόμο για την είσοδο στην χριστιανική ζωή πολλών. Τόσο κατά τη διάρκεια της ζωής του όσο και μετά την κοίμηση του ,πάμπολλα είναι τα θαύματα τα οποία αποδίδονται στο πρόσωπο του.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΩΝ Ο ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ

Μέσα στη μακρόχρονη ιστορική πορεία της Ορθοδόξου Εκκλησίας έλαμψαν φωτεινές μορφές, που διακρίθηκαν για τον ιεραποστολικό τους ζήλο και αγωνίστηκαν με το φλογερό τους κήρυγμα για τη θεμελίωση του δένδρου της χριστιανικής πίστεως. Ανάμεσα σ' αυτές ξεχωριστή θέση κατέχει ο πολιούχος και προστάτης άγιος της Σπάρτης, ο Όσιος Νίκων ο Μετανοείτε, με τον βίο του οποίου ασχολήθηκαν, λόγω της μεγάλης θρησκευτικής και εθνικής σημασίας, επιφανείς Γερμανοί ιστορικοί του μεσαίωνα,

Ο Όσιος Νίκων γεννήθηκε στα τέλη του πρώτου τετάρτου του 10 μ.Χ. αιώνα, γύρω στο 920 μ.Χ., στη σημερινή Αρμενία και κοντά στην αρχαία Παφλαγονία του Πόντου.

Οι γονείς του ήταν πλούσιοι και του καλλιέργησαν την ευσέβεια και την πίστη στον Σωτήρα Χριστό. Σε ηλικία μόλις 20 ετών εγκατέλειψε το πατρικό του σπίτι και εγκαταστάθηκε στο μοναστήρι της Χρυσής Πέτρας, όπου έμεινε δώδεκα χρόνια. Στη συνέχεια επισκέφθηκε χώρες της Ανατολής, όπου κήρυξε το Ευαγγέλιο του Χριστού για τρία χρόνια.

Το 961 μ.Χ. πήγε στην Κρήτη με προτροπή του αυτοκράτορος Νικηφόρου Φωκά, όπου με έδρα την πόλη της Γορτύνης επέδειξε ιδιαίτερο ιεραποστολικό ζήλο. Στα επτά χρόνια της παραμονής του στο νησί, κατόρθωσε να χειραγωγήσει τους Κρήτες στην αληθινή πίστη, η οποία είχε αλλοτριωθεί από τους κατακτητές, και να οικοδομήσει πολλούς ναούς. Απέσπασε μάλιστα τον σεβασμό και την αγάπη των Κρητών, οι οποίοι του απέδωσαν ευγνωμόνως τον τίτλο «Μετανοείτε», επειδή καλούσε διαρκώς τους χριστιανούς σε μετάνοια. Από την Κρήτη ο Όσιος πήγε στην Επίδαυρο της Αργολίδος και κατόπιν στην Αθήνα, όπου έτυχε καλής υποδοχής. Μετά πήγε στην Εύβοια, όπου έκανε πολλά θαύματα. Κατόπιν μετέβη στη Θήβα και από εκεί στο κύριο μέρος της δράσης του την Πελοπόννησο. Πέρασε από την Κόρινθο, το Άργος, το Ναύπλιο, πήγε στη Σπάρτη όπου έχτισε δύο ναούς και κατόπιν μετέβη στη Μάνη, Καλαμάτα, Κορώνη, Μεθώνη και Μεσσήνη. Μετά κατευθύνθηκε προς την Αρκαδία, όπου

κήρυξε για αρκετό καιρό και τελικά εγκαταστάθηκε στην πόλη των Λακώνων, στη Σπάρτη.

Στη Σπάρτη ο Όσιος ανέπτυξε αξιόλογη δράση, ενώ την απήλλαξε και από τη μάστιγα των Ισραηλιτών, που με την άσχημη διαγωγή τους επηρέαζαν τον πληθυσμό και αποτελούσαν εμπόδιο στην ηθικοπλαστική προσπάθεια που έκανε ο Νίκων. Επίσης έκανε και θαύματα. Υπάρχουν πολλές πληροφορίες σχετικά με την ίαση ασθενών που πήγαιναν σ' αυτόν ή που πήγαινε ο ίδιος σ' αυτούς, ενώ τα θαύματα συνεχίζονται και μετά τον θάνατό του, που τοποθετείτε το 998 μ.Χ..

Ο Όσιος Νίκων «ο Μετανοείτε», είναι ο πολιούχος και προστάτης της πόλεως της Σπάρτης και η μνήμη του τιμάται με ιδιαίτερες τιμές από την τοπική μας Εκκλησία, στις 26 Νοεμβρίου.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ο Γέροντας Γεννάδιος, στα Ακούμια,
στο νότιο Ρέθυμνο, στις 21-12-1982

Ο μοναχός Γεννάδιος ή κατά κόσμον Ιωάννης Τζεκάκης γεννήθηκε το 1887 περίπου στο χωριό Ακτούντα της επαρχίας Αγίου Βασιλείου Ρεθύμνου. Οι γονείς του, Εμμανουήλ και Κατερίνα ήταν πιστοί χριστιανοί και γεωργοί στο επάγγελμα. Ο μοναχός έτσι, δούλευε μαζί με τους γονείς του για να καταφέρει η οικογένεια του να μεγαλώσει τα επτά παιδιά που είχε. Πήγε σχολείο μέχρι τη Δευτέρα δημοτικού και γι' αυτό έμαθε λίγα γράμματα.

Τα χρόνια της Τουρκοκρατίας ήταν δύσκολα γεμάτα πείνα και συμφορές με αποτέλεσμα ο πατέρας του Γεννάδιου να τον πουλήσει ως υπηρέτη στην ηλικία των δώδεκα. Ο ίδιος μετέβει σε ένα χωριό δίπλα στο Ρέθυμνο όπου έβοσκε πρόβατα. Ο Γεννάδιος όμως δεν μπορούσε να ηρεμήσει. Επιζητούσε την ησυχία, τη σιωπή και αισθανόταν μια φωνή μέσα του να του λέει να φύγει, να ησυχάσει, να μονάσει. Αποφάσισε λοιπόν να φύγει πεζός για το μοναστήρι του Κουδουμά.

Ο μοναχός έμεινε στο μοναστήρι του Κουδουμά για δεκαεπτά χρόνια. Εκεί είχε αυστηρό ηγούμενο αλλά κατάφερε να χειροτονηθεί μοναχός και ο ίδιος έμαθε να ζει σύμφωνα με τους κανόνες της μοναχικής ζωής. Λόγω προβλημάτων υγείας ο ίδιος αναγκάστηκε να φύγει και να επιστρέψει πεζός με πολλές ταλαιπωρίες στο ναό της Αγίας Άννας στα Ακούμια Ρεθύμνου.

Γράμματα δεν ήξερε πολλά όμως μελετούσε συνεχώς, προσευχόταν και ασχολούνταν με άλλες εργασίες θέτοντας ως σκοπό της ζωής του την σωτηρία της ψυχής του. Απλός και λιτοδίαιτος άνθρωπος, δεχόταν με μεγάλη χαρά και προθυμία τους επισκέπτες και τους έδινε ότι διέθετε. Ευχαριστιόταν να τους διδάσκει. Άλλοτε τους δίδασκε αθόρυβα, ταπεινά, χαρούμενα, με αγωνία και άλλοτε με τη σιωπή του αλλά πάντοτε με ηρεμία και αγάπη. Πολλά τα παραδείγματα που άνθρωποι βοηθούνταν από τον Γεννάδιο και γίνονταν αληθινοί χριστιανοί. Ο ίδιος πέρασε πολλές δοκιμασίες και θλίψεις στη ζωή του. Αρχικά κατά τη γερμανική κατοχή ο Γεννάδιος κλίθηκε να αντιμετωπίσει ανθρώπους που

καθημερινά τον χτυπούσαν με συνέπεια να κινδυνεύει η ζωή του. Έπειτα ο μοναχός ενοχλούνταν από πονηρά πνεύματα. Χτυπήθηκε λίγο αργότερα από αυτοκίνητο, τραυματίστηκε σοβαρά στα μάτια, όμως όλα τα ξεπέρασε με τη βοήθεια του Θεού και των Αγίων.

Ο άγιος Γεννάδιος αρρώστησε τον Ιανουάριο του 1983 και το Μάρτιο της ίδιας χρονιάς κλείνει τα μάτια του και παραδίδει την ψυχή του στον Κύριο. Ο ασκητής Γεννάδιος ύστερα από 90 χρόνια ασκητικής ζωής και με συνολική ζωή 105 ετών κοιμήθηκε.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΙΑ ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟ

Ερωτήσεις :

1.Πως πήρατε την απόφαση να γίνετε μοναχός;

Στην αναζήτηση της φοιτητικής μου περιόδου αναζητούσα τη θεωρία που όπως έλεγα τότε θα κάνω πράξη στη ζωή. Όταν έζησα μέσα από αυτή την αναζήτηση τη χάρη του Θεού, πλέον ήταν εύκολο το να ακολουθήσω ένα ενδοεκκλησιαστικό δρόμο για την ολοκλήρωση που ήθελα να αφιερωθώ. Μάλιστα στην αναζήτηση μου είχα έρθει στο Άγιο Όρος , ένας γέροντας με πολύ χάρη πηγαίνοντας να τον γνωρίσουμε μου είχε πει ότι έπρεπε να γίνω μοναχός και όταν εγώ του το αρνήθηκα με ρώτησε "Με τι ασχολείσαι;" και του είπα ότι είχα τελειώσει δάσκαλος και εκείνος απάντησε 'να βρεις ένα χωριό να ησυχάσεις' για να δεις τι θέλεις, διότι εγώ ξέρω τι εσύ θέλεις αλλά εσύ φαίνεται δεν ξέρεις. Όταν λοιπόν ησύχασα την περίοδο που ήμουν στο στρατό εκεί συνειδητοποίησα τι πραγματικά θέλω και έπειτα από το στρατό έκανα το βήμα να έρθω και να υποταχθώ σε κάποιο γέροντα και να γίνω μοναχός.

2.Θεωρείται ότι ήταν σωστή απόφαση;

Ναι, γιατί ήταν μέσα από αναζήτηση και αποκάλυψη από το Θεό. Δηλαδή αυτό που ζητούσα ο Θεός μου το έδωσε και εγώ τον ακολούθησα.

3.Υπάρχει κάτι που λείπει από τη ζωή σας;

Αυτό που νιώθω ότι λείπει είναι το ότι δεν έχω περπατήσει γοργά αυτό το δρόμο που βρίσκεται ο Χριστός καθώς ο Ίδιος είπε "Εγώ ειμί η Οδός".

4.Ποια είναι η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετωπίζετε;

Η μεγαλύτερη δυσκολία είναι ο εγωισμός μου. Η άρνηση του 'εγώ' στο να γίνει 'εμείς' δηλαδή το 'εγώ' να γίνει αγάπη.

5.Σας λείπει η ζωή έξω από το μοναστήρι;

Όχι, γιατί θυμάμαι τις όμορφες στιγμές με τα παιδιά αλλά όταν θυμάμαι το πως

αισθανόμουν τότε θα ήθελα να ζήσω ξανά αυτές τις στιγμές αλλά όχι όπως αισθανόμουν. Θα ήθελα να έχω τον τωρινό μου νου σ' αυτήν την ηλικία, αλλά θα έκανα άλλα πράγματα τότε.

6.Κρατάτε επαφή με τον κόσμο έξω από το μοναστήρι, ίσως με την οικογένειά σας;

Ναι, με όποιους επιθυμούν να έχουν επικοινωνία ναι και με παλιούς συμφοιτητές μου και φίλους μου και με αυτούς που θέλουν και έχουμε μια σχέση που έχει ξεκινήσει πριν 40 χρόνια και συνεχίζεται μέχρι και σήμερα σ' άλλο όμως επίπεδο. Οι ίδιοι άλλωστε μου λένε ότι δεν έχω αλλάξει, είμαι με τον ίδιο αυθορμητισμό και την ίδια αναζήτηση που είχα και ως νέος.

7.Προσεύχεστε υποσυνείδητα και καρδιακά ή υπάρχει πάντα στο μυαλό σας η υποχρέωση να το κάνετε τόσο για εσάς όσο για άλλους ανθρώπους;

Η προσευχή είναι στάση ζωής, όταν λες πρέπει να κάνω είναι ψυχαναγκασμός και είναι πορεία ψυχασθένειας. Η προσευχή είναι στάση ζωής είτε με τα λόγια είτε με τα έργα είτε με την αγάπη είτε μέσα στην εκκλησία ή και το κομποσχοίνι μέσα στο κελί ή στον κήπο που εργαζόμαστε. Είναι μια συνομιλία με το Θεό.

8.Σας αρέσει η συμβίωση με τους άλλους μοναχούς;

Όταν υπάρχει ομόνοια, δηλαδή όταν υπάρχει όμοιος νους έτσι είναι πάρα πολύ όμορφη. Άλλωστε ζούσα με τον γέροντα που ήταν από την Κρήτη, από τα Πηγαϊδάκια και την τελευταία περίοδο είχε έρθει και ένας μοναχός, ο πατήρ Θεόδουλος και τον γηροκομήσαμε και συνεχίζουμε να είμαστε δύο μοναχοί μαζί, γιατί μέσα από αυτή τη σχέση παλεύεται ο εγωισμός μας. Το μοναστήρι όπως και ο γάμος είναι παλέστρα του εγωισμού.

9.Νιώσατε ποτέ την επιθυμία να κάνετε κάτι εναντίον των κανόνων του μοναστηριού;

Οι σκέψεις μπορεί κάποια στιγμή απ' όλους τους ανθρώπους σ' αυτό που ακολουθάνε να περνάνε αλλά δεν είναι δικές μας. Εδώ είναι το να μπορούμε να διακρίνουμε το τι είναι του νου μας και το τι είναι παρά του νου μας που λέγεται παράνοια και τις αντιμετωπίζουμε αυτές τις σκέψεις με εξομολόγηση, με διάλογο και ότι είναι πραγματικό παραμένει και ότι πλασματικό αδυνατεί, υποχωρεί και φεύγει είτε σαν αίσθηση είτε σαν σκέψη.

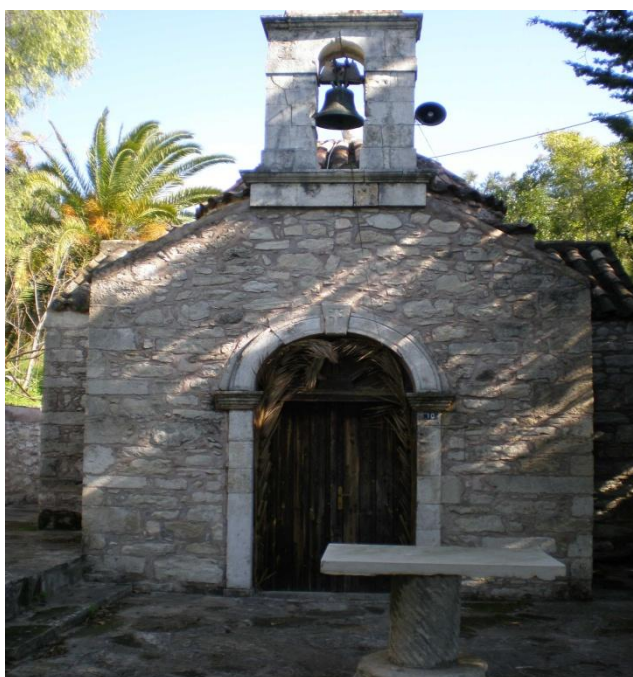
10. Ποια θα ήταν η συμβουλή που θα δίνατε σε ένα λαϊκό της εποχής μας;

Επειδή ο άνθρωπος είναι πλασμένος από το Θεό, ο Θεός έχει δώσει ως κατασκευαστής και ένα βιβλίο χρήσης για τη σωστή λειτουργία του ανθρώπου. Αυτό το βιβλίο χρήσης είναι το Ευαγγέλιο. Θα συμβούλευα τουλάχιστο να γνωρίζουμε, να μην κάνουμε παράχρηση του κατασκευάσματος του Χριστού, δηλαδή του εαυτού μας γιατί δημιουργούνται δυσλειτουργίες οι οποίες καταστρέφουν το μηχάνημα αυτό για το σκοπό που έχει δημιουργηθεί και αυτό ο άνθρωπος το ζει από εώ. Δηλαδή ο Χριστός είναι ένσαρκος λόγος και ότι συλλογισμός δεν είναι του Χριστού τότε είναι παράλογος. Θα συμβούλευα να είμαστε κάτω από το λόγο του Χριστού και όχι στην παρα-λογία.

****Τα παραπάνω ερωτήματα θέσαμε σε έναν μοναχό του Αγίου Όρους. Ο ίδιος με χαρά μας απάντησε μέσω τηλεφώνου, συζητώντας μαζί μας πράγματα για τη ζωή του και κατ' επέκταση τη ζωή που θα πρέπει να έχουμε ως πρότυπο όλοι μας. Τον ευχαριστούμε θερμά.**

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΑΜΠΕΛΟΥΖΟΥ

<<Κάθε χρόνο πολύς κόσμος έρχεται στο εκκλησάκι της Αγίας Παρασκευής για να τιμήσει τη χάρη της. Είναι γνωστό ότι η Αγία Παρασκευή είναι θαυματουργή. Επί τουρκοκρατίας τις εκτάσεις του χωριού και των περιχώρων είχε καταλάβει ένας Τούρκος αξιωματούχος, ο οποίος ζούσε κοντά στην μικρή εκκλησία. Το παιδί του, το Τουρκάκι όμως κάθε μέρα πήγαινε στην εκκλησία και κατουρούσε μέσα στο ναό. Αυτό γινόταν για μια εβδομάδα, ώσπου κάποια μέρα το παιδί έχασε το φώς ενώ βρισκόταν μέσα στην εκκλησία. Τυφλώθηκε εντελώς και έτσι δεν μπορούσε να βγει έξω από την εκκλησία. Ο πατέρας του, ο Τούρκος όταν κατάλαβε τι είχε συμβεί έταξε στην Αγία Παρασκευή όλες τις εκτάσεις που είχε καταλάβει να τις δωρίσει στην εκκλησία. Έτσι το παιδί βρήκε το φώς του και η Αγία Παρασκευή θεωρήθηκε θαυματουργή. Και απέραντες, τεράστιες εκτάσεις έχει μέχρι και σήμερα η Αγία Παρασκευή. >>

**Αυτά μας εξομολογήθηκε η κυρία Ελευθερία, που ζει κοντά στο εκκλησάκι, τονίζοντας μας την τεράστια βοήθεια που προσφέρει αυτή η εκκλησία σε όλο το χωριό και όχι μόνο.

ΑΓΙΟΣ ΦΑΝΟΥΡΙΟΣ ΒΟΡΙΖΩΝ

«Όταν ήταν ήρθαν οι Γερμανοί στην Κρήτη, τα Βορίζα ήτανε ένα από τα πολλά χωριά, παιδιά μου που έκαψαν . Κατέστρεψαν όλα τα σπίτια και εμείς ήμασταν τυχεροί που φύγαμε εγκαίρως. Όμως ήμουνα μπροστά όταν μερικοί Γερμανοί μπήκαν μέσα στην εκκλησία του Αγίου Φανουρίου για να την καταστρέψουν κι αυτή όπως είχανε κάνει στα σπίτια μας. Όταν όμως έμπαιναν στο ναό όμως , αυτοί γελούσαν και κοροΐδευαν , ακούστηκε ένας πολύ δυνατός θόρυβος: Οουουου. Ο θόρυβος ήταν τόσο δυνατός που οι Γερμανοί τρελάθηκαν και τρόμαξαν γιατί δεν σταματούσε. Αμέσως λοιπόν χωρίς να πειράξουν και να αγγίξουν τίποτα βγήκαν από την εκκλησία και έτρεξαν μακριά από αυτή. Δεν ξαναπλησίασαν έτσι εκεί και η εκκλησία σώθηκε.»

**Αυτά μας διηγήθηκε ο κ. Στέλιος που όντας παιδάκι εκείνη την εποχή ο εκκωφαντικός θόρυβος που βγήκε από την εκκλησία είχε αποτυπωθεί στο μυαλό του. Πρόσθεσε ακόμα ότι οι Γερμανοί που επισκέπτονταν μετά από χρόνια τα Βορίζα ζητούσαν από τους ντόπιους να τους δείξουν το ναό. Είχε αποκτήσει μεγάλη φήμη ο Άγιος ακόμη και στη Γερμανία και τον αποκαλούσαν οι Γερμανοί με συγκεκριμένο όνομα. Δυστυχώς ο κύριος Στέλιος δεν το θυμόταν αλλά υποσχέθηκε να μας το πει την επόμενη φορά που θα μας έβλεπε.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ – ΠΗΓΕΣ

- www.matia.gr
- www.imns.gr
- www.imchiou.gr
- www.bioiagiwn.gr
- ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ ΚΑΙ ΙΩΑΚΕΙΜ : Δυο Ρεθύμνιοι άγιοι Μοναχοί του Στυλιανού Παπαδογιαννάκη